

Sygn. akt I KA 7/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Dariusz Kala

Protokolant Edyta Demiańczuk - Komoń

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Departamentu do Spraw
Wojskowych Jacka Kryszczuka,
w sprawie ppłk. rez. G. P. oskarżonego z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art 231
§ 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, płk. W. P. oskarżonego z art. 21 § 2
kk w zw. z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 12 kk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 22 stycznia 2020 r.,
apelacji, wniesionych w stosunku do oskarżonego ppłk. rez. G. P. przez
prokuratora, w stosunku do oskarżonego płk. W. P. przez prokuratora i obrońcę
od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w P.
z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt So. (...),

**I. Uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego G. P.
i w tej części sprawę przekazuje Wojskowemu Sądowi
Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.**

**II. Zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W.
P. w ten sposób, że z opisu czynów przypisanych temu**

oskarżonemu w pkt. od II.1 do II.7 zaskarżonego wyroku eliminuje zapis o wprowadzeniu w błąd Dowódcy JW. (...) co do zakresu obowiązków służbowych oskarżonego W. P. oraz wyzyskaniu tego błędu, a z kwalifikacji prawnej czynów przypisanych w pkt. od II.1. do II.7. tego wyroku - eliminuje przepis art. 286 § 1 k.k.

III. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. P. utrzymuje w mocy.

IV. Obciąża oskarżonego W. P. 1/2 wydatków za postępowanie odwoławcze i zasądza od niego kwotę 20.180 (dwadzieścia tysięcy sto osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

I KA 7/19

Wojskowy Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt SO (...), uniewinnił ppłka rez. G. P. od zarzutu popełnienia czynów zabronionych polegających na tym, że:

1. w okresie od lipca do grudnia 2010 r. w B., jako funkcjonariusz publiczny, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działał na szkodę interesu publicznego, nie dopełniając swoich obowiązków, w ten sposób, że będąc żołnierzem służby czynnej i pełniąc służbę wojskową na stanowisku Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) w B., nie realizował zadań wynikających z uprawnień i obowiązków dysponenta środków budżetu państwa trzeciego stopnia określonych w art. 44 ust. 3 pkt. Ia i Ib Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), nie dokonując wydatków publicznych w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasad uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów oraz optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów, a także wbrew przydzielonemu zakresowi obowiązków przy podejmowaniu decyzji nie uwzględniał wynikających z nich skutków prawnych i ekonomicznych i nie wybierał najkorzystniejszych rozwiązań, bowiem dopuścił do realizacji umowy nr 28/2010 zawartej w dniu 21 czerwca 2010 r. pomiędzy

poprzednim Dowódcą Jednostki Wojskowej (...), a Szefem Oddziału Prawnego Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. - radcą prawnym, płk W. P. na obsługę prawną podległej mu jednostki na okres od 1 lipca 2010 r. do 31 grudnia 2010 r., zatwierdzając między innymi do wypłaty przelewy pieniężne na rzecz wymienionego oficera w miesiącach: lipcu, sierpniu, wrześniu, listopadzie i grudniu 2010 r. co skutkowało bezzasadną i bezprawną wypłatą publicznych środków pieniężnych dla płk W. P. w łącznej kwocie 13.800 zł, z tytułu wynagrodzenia za czynności wskazane w przedmiotowej umowie, ponieważ Jednostka Wojskowa (...) w B. była bezpośrednio podporządkowana Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i nie posiadała etatowej obsługi prawnej, a przesłanki te zgodnie z zadaniami Oddziału Prawnego określonymi w § 7 dokumentu kompetencyjnego - „Szczegółowego zakresu działania” wymienionego Inspektoratu, oraz § 7 Zarządzenia nr Z-I MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2010 r., przesądzały iż Oddział Prawny ma w obowiązku realizować obsługę prawną podległych jednostek organizacyjnych, których etaty nie przewidują stanowisk radców prawnych i tym samym niestosując służbowo zgodnie z § 40 Zarządzenia nr 16/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 lipca 2005 r. w sprawie *działalności kompetencyjnej i organizacyjno - etatowej w resorcie obrony narodowej* (Dz. Urz. MON Nr 14, poz. 107 z późn. zm.) opisanych zaleceń dopuścił do dodatkowego i bezzasadnego wynagrodzenia ze środków publicznych płk W. P. za czynności, do których wykonania wymieniony był zobowiązany w ramach swoich obowiązków służbowych, bez dodatkowego wynagrodzenia czym działał jednocześnie w celu osiągnięcia przez niego korzyści majątkowej,

tj. przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

2. w okresie od stycznia do grudnia 2011 r. w B., jako funkcjonariusz publiczny, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działał na szkodę interesu publicznego, nie dopełniając swoich obowiązków, w ten sposób, że będąc żołnierzem służby czynnej i pełniąc służbę wojskową na stanowisku Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) w B., nie realizował zadań wynikających z

uprawnień i obowiązków dysponenta środków budżetu państwa trzeciego stopnia określonych w art. 44 ust. 3 pkt. Ia i Ib Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), nie dokonując wydatków publicznych w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasad uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów oraz optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów, a także wbrew przydzielonemu zakresowi obowiązków przy podejmowaniu decyzji nie uwzględniał wynikających z nich skutków prawnych i ekonomicznych i nie wybierał najkorzystniejszych rozwiązań, bowiem w dniu 4 stycznia 2011 r. zawarł z Szefem Oddziału Prawnego Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. - radcą prawnym, płk W. P. umowę nr (...) na świadczenie obsługi prawnej podległej mu jednostki w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r., a następnie ją realizował, zatwierdzając między innymi do wypłaty przelewy pieniężne na rzecz wymienionego oficera w miesiącach: styczniu, marcu, kwietniu, maju, czerwcu, sierpniu, wrześniu, październiku, listopadzie i grudniu 2011 r. co skutkowało bezzasadną i bezprawną wypłatą publicznych środków pieniężnych dla płk W. P. w łącznej kwocie 31.200 zł, z tytułu wynagrodzenia za czynności wskazane w przedmiotowej umowie, ponieważ Jednostka Wojskowa (...) w B. była bezpośrednio podporządkowana Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i nie posiadała etatowej obsługi prawnej, a przesłanki te zgodnie z zadaniami Oddziału Prawnego określonymi w § 7 dokumentu kompetencyjnego — „Szczegółowego zakresu działania” wymienionego Inspektoratu, oraz § 7 Zarządzenia nr Z-I MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2010 r., przesądzały iż Oddział Prawny ma w obowiązku realizować obsługę prawną podległych jednostek organizacyjnych, których etaty nie przewidują stanowisk radców prawnych i tym samym niestosując służbowo zgodnie z § 40 Zarządzenia nr 16/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 lipca 2005 r. w *sprawie działalności kompetencyjnej i organizacyjno - etatowej w resorcie obrony narodowej* (Dz. Urz. MON Nr 14, poz. 107 z późn. zm.) opisanych zaleceń dopuścił do dodatkowego i bezzasadnego wynagrodzenia ze środków publicznych płk W. P. za czynności, do których wykonania wymieniony był zobowiązany w ramach swoich obowiązków służbowych, bez dodatkowego

wynagrodzenia, czym działał jednocześnie w celu osiągnięcia przez niego korzyści majątkowej,

tj. przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

1. w okresie od stycznia do grudnia 2012 r. w B., jako funkcjonariusz publiczny, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działał na szkodę interesu publicznego, nie dopełniając swoich obowiązków, w ten sposób, że będąc żołnierzem służby czynnej i pełniąc służbę wojskową na stanowisku Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) w B., nie realizował zadań wynikających z uprawnień i obowiązków dysponenta środków budżetu państwa trzeciego stopnia określonych w art. 44 ust. 3 pkt. Ia i Ib Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), nie dokonując wydatków publicznych w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasad uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów oraz optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów, a także wbrew przydzielonemu zakresowi obowiązków przy podejmowaniu decyzji nie uwzględniał wynikających z nich skutków prawnych i ekonomicznych i nie wybierał najkorzystniejszych rozwiązań, a po 1 lipca 2012 r. wbrew przydzielonemu zakresowi obowiązków, podczas współpracy z Komendantem (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B., na którego zaopatrzeniu pozostawała JW. (...) w B., nie wykonywał zadań określonych w załączniku do Rozkazu Nr (...) Szefa Sztabu Generalnego WP z dnia 1 sierpnia 2012 r. dotyczącym podziału kompetencji i zadań pomiędzy wojskowymi oddziałami gospodarczymi i jednostkami wojskowymi funkcjonującymi w systemie zabezpieczenia jednostek wojskowych w garnizonach Sił Zbrojnych RP opartym na wojskowych oddziałach gospodarczych i nie podejmował działań dla zapewnienia realizacji celów i zadań w sposób zgodny z prawem, efektywny i oszczędny, bowiem w dniu 03 stycznia 2012 r. zawarł z Szefem Oddziału Prawnego - Radcą Prawnym - Koordynatorem Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B., płk W. P. umowę nr (...) na wykonywanie prac w zakresie obsługi prawnej i pomocy prawnej dla podległej mu jednostki w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r., a następnie ją realizował, zatwierdzając między innymi do wypłaty przelewy pieniężne na rzecz wymienionego oficera w

miesiącach: styczniu, lutym, marcu, kwietniu, maju i czerwcu 2012 r. oraz po dniu 1 lipca 2012 r. dopuścił do jej realizacji, zatwierdzając między innymi merytorycznie fakt wykonania opisanych usług w miesiącach: lipcu, sierpniu i październiku 2012 r. co skutkowało bezzasadną i bezprawną wypłatą publicznych środków pieniężnych dla płk W.P. w łącznej kwocie 38.800 zł, z tytułu wynagrodzenia za czynności wskazane w przedmiotowej umowie, ponieważ Jednostka Wojskowa (...) w B. była bezpośrednio podporządkowana Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i nie posiadała etatowej obsługi prawnej, a przesłanki te zgodnie z zadaniami Oddziału Prawnego określonymi w § 6 dokumentu kompetencyjnego - „Szczegółowego zakresu działania” wymienionego Inspektoratu oraz § 6 Zarządzenia nr Z-I 1/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 15 listopada 2011 r., przesądzały iż Oddział Prawny ma w obowiązku realizować obsługę prawną podległych jednostek organizacyjnych, których etaty nie przewidują stanowisk radców prawnych i tym samym niestosując służbowo zgodnie z § 40 Zarządzenia nr 16/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 lipca 2005 r. w *sprawie działalności kompetencyjnej i organizacyjno - etatowej w resorcie obrony narodowej* (Dz. Urz. MON Nr 14, poz. 107 z późn. zm.) opisanych zaleceń dopuścił do dodatkowego i bezzasadnego wynagrodzenia ze środków publicznych płk W. P. za czynności, do których wykonania wymieniony był zobowiązany w ramach swoich obowiązków służbowych, bez dodatkowego wynagrodzenia, czym działał jednocześnie w celu osiągnięcia przez niego korzyści majątkowej,

tj. przestępstwa określonego w art. 23 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

4. w okresie od grudnia 2012 r. do grudnia 2013 r. w B., jako funkcjonariusz publiczny, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działał na szkodę interesu publicznego, nie dopełniając swoich obowiązków, w ten sposób, że będąc żołnierzem służby czynnej i pełniąc służbę wojskową na stanowisku Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) w B., wbrew przydzielonemu zakresowi obowiązków, podczas współpracy z Komendantem (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B., na którego zaopatrzeniu pozostawała JW. (...) w B., nie wykonywał zadań określonych w załączniku do Rozkazu Nr (...) Szefa Sztabu Generalnego WP z dnia 1 sierpnia 2012 r. dotyczącym podziału

kompetencji i zadań pomiędzy wojskowymi oddziałami gospodarczymi i jednostkami wojskowymi funkcjonującymi w systemie zabezpieczenia jednostek wojskowych w garnizonach Sił Zbrojnych RP opartym na wojskowych oddziałach gospodarczych i nie podejmował działań dla zapewnienia realizacji celów i zadań w sposób zgodny z prawem, efektywny i oszczędny, bowiem podpisał się pod umową nr (...) zawartą w dniu 11 grudnia 2012 r. pomiędzy Komendantem (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B. oraz Szefem Oddziału Prawnego - Radcą Prawnym - Koordynatorem Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B., płk W. P. na świadczenie obsługi prawnej dla Jednostki Wojskowej (...) w B. w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r., akceptując tym samym tą umowę i nie wskazując jednocześnie na jej bezzasadność, a następnie dopuścił do jej realizacji, zatwierdzając między innymi merytorycznie fakt wykonania opisanych usług w miesiącach: styczniu, lutym, kwietniu, maju, czerwcu, lipcu, sierpniu, wrześniu, październiku, listopadzie i grudniu 2013 r. co skutkowało bezzasadną i bezprawną wypłatą publicznych środków pieniężnych dla płk W. P. w łącznej kwocie 30.000 zł, z tytułu wynagrodzenia za czynności wskazane w przedmiotowej umowie, ponieważ Jednostka Wojskowa (...) w B. była bezpośrednio podporządkowana Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i nie posiadała etatowej obsługi prawnej, a przesłanki te zgodnie z zadaniami Oddziału Prawnego określonymi w § 6 dokumentu kompetencyjnego - „Szczegółowego zakresu działania” wymienionego Inspektoratu oraz § 6 Zarządzenia nr Z-I 1/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 15 listopada 2011 r., przesądzały iż Oddział Prawny ma w obowiązku realizować obsługę prawną podległych jednostek organizacyjnych, których etaty nie przewidują stanowisk radców prawnych i tym samym niestosując służbowo zgodnie z § 40 Zarządzenia nr 16/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 lipca 2005 r. w *sprawie działalności kompetencyjnej i organizacyjno — etatowej w resorcie obrony narodowej* (Dz. Urz. MON Nr 14, poz. 107 z późn. zm.) opisanych zaleceń dopuścił do dodatkowego i bezzasadnego wynagrodzenia ze środków publicznych płk W. P. za czynności, do których wykonania wymieniony był zobowiązany w ramach swoich obowiązków służbowych, bez dodatkowego wynagrodzenia, czym działał

jednocześnie w celu osiągnięcia przez niego korzyści majątkowej,
tj. przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

5. w okresie od grudnia 2013 r. do grudnia 2014 r. w B., jako funkcjonariusz publiczny, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działał na szkodę interesu publicznego, nie dopełniając swoich obowiązków, w ten sposób, że będąc żołnierzem służby czynnej i pełniąc służbę wojskową na stanowisku Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) w B., wbrew przydzielonemu zakresowi obowiązków, podczas współpracy z Komendantem (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B., na którego zaopatrzeniu pozostawała JW. (...) w B., nie wykonywał zadań określonych w załączniku do Rozkazu Nr (...) Szefa Sztabu Generalnego WP z dnia 1 sierpnia 2012 r., dotyczącym podziału kompetencji i zadań pomiędzy wojskowymi oddziałami gospodarczymi i jednostkami wojskowymi funkcjonującymi w systemie zabezpieczenia jednostek wojskowych w garnizonach Sił Zbrojnych RP opartym na wojskowych oddziałach gospodarczych i nie podejmował działań dla zapewnienia realizacji celów i zadań w sposób zgodny z prawem, efektywny i oszczędny, bowiem ustnie zawnioskował o zawarcie umowy nr (...) WOG z dnia 30 grudnia 2013 roku pomiędzy Komendantem (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B. oraz Szefem Oddziału Prawnego - Radcą Prawnym - Koordynatorem Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B., płk W. P. na świadczenie obsługi prawnej dla Jednostki Wojskowej (...) w B. w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r., akceptując tą umowę i nie wskazując na jej bezzasadność, a następnie dopuścił do jej realizacji, zatwierdzając między innymi merytorycznie fakt wykonania opisanych usług w miesiącach: styczniu, lutym, marcu, maju, czerwcu, sierpniu, wrześniu, październiku i listopadzie 2014 r. co skutkowało bezzasadną i bezprawną wypłatą publicznych środków pieniężnych dla płk W. P. w łącznej kwocie 33.600 zł, z tytułu wynagrodzenia za czynności wskazane w przedmiotowej umowie, ponieważ Jednostka Wojskowa (...) w B. była bezpośrednio podporządkowana Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i nie posiadała etatowej obsługi prawnej, a przesłanki te zgodnie z zadaniami Oddziału Prawnego określonymi w § 6 dokumentu kompetencyjnego - „Szczegółowego zakresu działania” wymienionego Inspektoratu oraz § 6 Zarządzenia nr Z-II/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 15 listopada 2011 r., przesądzały iż Oddział

Prawny ma w obowiązku realizować obsługę prawną podległych jednostek organizacyjnych, których etaty nie przewidują stanowisk radców prawnych i tym samym niestosując służbowo zgodnie z § 40 Zarządzenia nr 16/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 lipca 2005 r. w sprawie *działalności kompetencyjnej i organizacyjno - etatowej w resorcie obrony narodowej* (Dz. Urz. MON Nr 14, poz. 107 z późn. zm.) opisanych zaleceń dopuścił do dodatkowego i bezzasadnego wynagrodzenia ze środków publicznych płk W. P. za czynności, do których wykonania wymieniony był zobowiązany w ramach swoich obowiązków służbowych, bez dodatkowego wynagrodzenia, czym działał jednocześnie w celu osiągnięcia przez niego korzyści majątkowej,

tj. przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

6.. w okresie od grudnia 2014 r. do grudnia 2015 r. w B., jako funkcjonariusz publiczny, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działał na szkodę interesu publicznego, nie dopełniając swoich obowiązków, w ten sposób, że będąc żołnierzem służby czynnej i pełniąc służbę wojskową na stanowisku Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) w B., wbrew przydzielonemu zakresowi obowiązków, podczas współpracy z Komendantem (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B., na którego zaopatrzeniu pozostawała JW. (...) w B., nie wykonywał zadań określonych w załączniku do Rozkazu Nr 838/Log/P4 Szefa Sztabu Generalnego WP z dnia 1 sierpnia 2012 r. dotyczącym podziału kompetencji i zadań pomiędzy wojskowymi oddziałami gospodarczymi i jednostkami wojskowymi funkcjonującymi w systemie zabezpieczenia jednostek wojskowych w garnizonach Sił Zbrojnych RP opartym na wojskowych oddziałach gospodarczych i nie podejmował działań dla zapewnienia realizacji celów i zadań w sposób zgodny z prawem, efektywny i oszczędny, bowiem pisemnie zawnioskował o zawarcie umowy nr (...) z dnia 15 grudnia 2014 r. pomiędzy Komendantem (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B. oraz Szefem Oddziału Prawnego - Radcą Prawnym - Koordynatorem Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B., płk W. P. na świadczenie obsługi prawnej dla Jednostki Wojskowej (...) w B. w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r., nie wskazując na jej bezzasadność i niezgodnie z prawdą stwierdzając we wniosku, iż przedmiot umowy nie wynika z zakresu obowiązków innego żołnierza, a następnie dopuścił do jej realizacji,

zatwierdzając między innymi merytorycznie fakt wykonania opisanych usług w miesiącach: styczniu, lutym, marcu, kwietniu, maju i październiku, 2015 r. co skutkowało bezzasadną i bezprawną wypłatą publicznych środków pieniężnych dla płk W. P. w łącznej kwocie 36.000 zł, z tytułu wynagrodzenia za czynności wskazane w przedmiotowej umowie, ponieważ Jednostka Wojskowa (...) w B. była bezpośrednio podporządkowana Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i nie posiadała etatowej obsługi prawnej, a przesłanki te zgodnie z zadaniami Oddziału Prawnego określonymi w § 6 dokumentu kompetencyjnego - „Szczegółowego zakresu działania” wymienionego Inspektoratu oraz § 7 Zarządzenia nr Z-7/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 grudnia 2013 r. przesądzały iż Oddział Prawny ma w obowiązku realizować obsługę prawną podległych jednostek organizacyjnych, których etaty nie przewidują stanowisk radców prawnych i tym samym niestosując służbowo zgodnie z § 40 Zarządzenia nr 16/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 lipca 2005 r. w *sprawie działalności kompetencyjnej i organizacyjno - etatowej w resorcie obrony narodowej* (Dz. Urz. MON Nr 14, poz. 107 z późn. zm.) opisanych zaleceń dopuścił do dodatkowego i bezzasadnego wynagrodzenia ze środków publicznych płk W. P. za czynności, do których wykonania wymieniony był zobowiązany w ramach swoich obowiązków służbowych, bez dodatkowego wynagrodzenia, czym działał jednocześnie w celu osiągnięcia przez niego korzyści majątkowej, a ponadto za pomocą wprowadzenia w błąd Komendanta (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B., co do tego, że przedmiot opisanej umowy nie wynika z zakresu obowiązków innego żołnierza doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem we wspomnianej wyżej kwocie 36.000 zł,

tj. przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

7. w okresie od stycznia do grudnia 2016 r. w B., jako funkcjonariusz publiczny, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działał na szkodę interesu publicznego, nie dopełniając swoich obowiązków, w ten sposób, że będąc żołnierzem służby czynnej i pełniąc służbę wojskową na stanowisku Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) w B., wbrew przydzielonemu zakresowi obowiązków, podczas współpracy z Komendantem (...) Wojskowego Oddziału

Gospodarczego w B., na którego zaopatrzeniu pozostawała JW. (...) w B., nie wykonywał zadań określonych w załączniku do Rozkazu Nr (...) Szefa Sztabu Generalnego WP z dnia 1 sierpnia 2012 r, dotyczącym podziału kompetencji i zadań pomiędzy wojskowymi oddziałami gospodarczymi i jednostkami wojskowymi funkcjonującymi w systemie zabezpieczenia jednostek wojskowych w garnizonach Sił Zbrojnych RP opartym na wojskowych oddziałach gospodarczych i nie podejmował działań dla zapewnienia realizacji celów i zadań w sposób zgodny z prawem, efektywny i oszczędny, bowiem pisemnie zawnioskował o zawarcie umowy nr (...) z dnia 04 stycznia 2016 roku pomiędzy Komendantem (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B. oraz Szefem Oddziału Prawnego - Radcą Prawnym - Koordynatorem Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B., płk W. P. na świadczenie obsługi prawnej dla Jednostki Wojskowej (...) w B. w okresie od 4 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2016 r., nie wskazując na jej bezzasadność i niezgodnie z prawdą stwierdzając we wniosku, iż przedmiot umowy nie wynika z zakresu obowiązków innego żołnierza, a następnie dopuścił do jej realizacji, zatwierdzając między innymi merytorycznie fakt wykonania opisanych usług w miesiącach: styczniu, lutym, marcu, maju, lipcu, sierpniu, wrześniu, październiku, listopadzie i grudniu 2016 r. co skutkowało bezzasadną i bezprawną wypłatą publicznych środków pieniężnych dla płk W. P. w łącznej kwocie 36.000 zł, z tytułu wynagrodzenia za czynności wskazane w przedmiotowej umowie, ponieważ Jednostka Wojskowa (...) w B. była bezpośrednio podporządkowana Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i nie posiadała etatowej obsługi prawnej, a przesłanki te zgodnie z zadaniami Oddziału Prawnego określonymi w § dokumentu kompetencyjnego — „Szczegółowego zakresu działania” wymienionego Inspektoratu oraz § Zarządzenia nr Z-7/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 grudnia 2013 r. przesądzały iż Oddział Prawny ma w obowiązku realizować obsługę prawną podległych jednostek organizacyjnych, których etaty nie przewidują stanowisk radców prawnych i tym samym niestosując służbowo zgodnie z § 40 Zarządzenia nr 16/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 lipca 2005 r. w *sprawie działalności kompetencyjnej i organizacyjno — etatowej w resorcie obrony narodowej* (Dz. Urz. MON Nr 14, poz. 107 z późn. zm.) opisanych zaleceń dopuścił do dodatkowego i bezzasadnego wynagrodzenia ze środków publicznych płk W. P.

za czynności, do których wykonania wymieniony był zobowiązany w ramach swoich obowiązków służbowych, bez dodatkowego wynagrodzenia, czym działał jednocześnie w celu osiągnięcia przez niego korzyści majątkowej, a ponadto za pomocą wprowadzenia w błąd Komendanta (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B., co do tego, że przedmiot opisanej umowy nie wynika z zakresu obowiązków innego żołnierza doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem we wspomnianej wyżej kwocie 36.000 zł,

tj. przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Tym samym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu płk W. P. został uznany za winnego tego, że:

1. w okresie od lipca do grudnia 2010 r. w B., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem zawodowym, zajmując stanowisko Szefa Oddziału Prawnego Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i będąc radcą prawnym, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na szkodę interesu publicznego i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie dopełnił swoich obowiązków wynikających z § 7 pkt 1. i pkt 2.5, 2.6, 2.7. i 2.10 Załącznika Nr 1 do Zarządzenia Nr Z-I/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 10.02.2010 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania, struktury organizacyjnej oraz siedziby Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych i z zakresu obowiązków wynikającego z Rozkazu Nr 5/Org. Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 16.06.2008 r. w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. w ramach pełnionej służby wojskowej oraz przekroczył swoje uprawnienia, gdyż wbrew zakazowi podejmowania pracy zarobkowej wynikającemu z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (wtedy t.j.: Dz. U. 2010.90.593) w dniu 21 czerwca 2010 r. zawarł z ówczesnym Dowódcą Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. umowę nr (...) na wykonywanie prac w zakresie obsługi prawnej i pomocy prawnej dla tej jednostki w okresie od 01.07.2010 r. do 31.12.2010 r., wiedząc, że od dnia 01.07.2010 r. Jednostka Wojskowa Nr (...) w B. zostanie bezpośrednio podporządkowana Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i że jej etat nie przewiduje stanowiska radcy prawnego, a następnie wykonywał czynności radcy prawnego w

zakresie obsługi prawnej Jednostki Wojskowej Nr (...) w B., wprowadzając aktualnego Dowódcę Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. w błąd co do rzeczywistego zakresu swoich obowiązków służbowych w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B., uzyskując za to wynagrodzenie w wysokości łącznej 13.800 zł,

tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

2.. w okresie od stycznia do grudnia 2011 r. w B., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem zawodowym, zajmując stanowisko Szefa Oddziału Prawnego Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i będąc radcą prawnym, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na szkodę interesu publicznego i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie dopełnił swoich obowiązków wynikających z § 7 pkt 1. i pkt 2.5, 2.6, 2.7. i 2.10 Załącznika Nr I do Zarządzenia Nr Z-I/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 10.02.2010 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania, struktury organizacyjnej oraz siedziby Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, a od dnia 15.11.2011 r. wynikających z § 6 pkt 1 i pkt 2.12.2., 2.5., 2.6., 2.8. i 2.10. Załącznika Nr 1 do Zarządzenia Nr Z-I/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 15.11.2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania, struktury organizacyjnej oraz siedziby Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych i z zakresu obowiązków wynikającego z Rozkazu Nr (...). Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 16.06.2008 r., a następnie od dnia 12.10.2011 r. wynikającego z Rozkazu Nr (...). Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 28.07.2011 r. w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. w ramach pełnionej służby wojskowej oraz przekroczył swoje uprawnienia, gdyż wbrew zakazowi podejmowania pracy zarobkowej wynikającemu z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (wtedy t.j.: Dz. U. 2010.90.593) w dniu 04.01.2011 r. zawarł z Dowódcą Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. umowę nr (...) na wykonywanie prac w zakresie obsługi prawnej i pomocy prawnej dla tej jednostki w okresie od 01.01.2011 r. do 31.12.2011 r., wiedząc, że Jednostka Wojskowa Nr (...) w B. jest bezpośrednio podporządkowana Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i że jej etat nie przewiduje stanowiska

radcy prawnego oraz wyzyskując błąd, w który w 2010 r. wprowadził tego Dowódcę Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. co do rzeczywistego zakresu swoich obowiązków służbowych w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B., a następnie wykonywał czynności radcy prawnego w zakresie obsługi prawnej Jednostki Wojskowej Nr (...) w B., uzyskując za to wynagrodzenie w wysokości łącznej 31.200 zł,

tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

3. w okresie od stycznia do grudnia 2012 r. w B., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem zawodowym, zajmując stanowisko Szefa Oddziału Prawnego Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i będąc radcą prawnym, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na szkodę interesu publicznego i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie dopełnił swoich obowiązków wynikających z § 6 pkt 1 i pkt 2.1., 2.2., 2.5., 2.6., 2.8. i 2.10. Załącznika Nr do Zarządzenia Nr Z-I 1/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 15.11.2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania, struktury organizacyjnej oraz siedziby Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych i z zakresu obowiązków wynikającego z Rozkazu Nr (...). Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 28.07.2011 r., a następnie od dnia 25.06.2012 r. wynikającego z Rozkazu Nr (...). Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 14.06.2012 r. w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. w ramach pełnionej służby wojskowej oraz przekroczył swoje uprawnienia, gdyż wbrew zakazowi podejmowania pracy zarobkowej wynikającemu z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (wtedy t.j.: Dz. U. 2010.90.593) w dniu 03.01.2012 r. zawarł z Dowódcą Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. umowę nr 14/2012 na wykonywanie prac w zakresie obsługi prawnej i pomocy prawnej dla tej jednostki w okresie od 01.01.2012 r. do 31.12.2012 r., wiedząc, że Jednostka Wojskowa Nr (...) w B. jest bezpośrednio podporządkowana Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i że jej etat nie przewiduje stanowiska radcy prawnego oraz wyzyskując błąd, w który w 2010 r. wprowadził tego Dowódcę Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. co do rzeczywistego zakresu

swoich obowiązków służbowych w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B., a następnie wykonywał czynności radcy prawnego w zakresie obsługi prawnej Jednostki Wojskowej Nr (...) w B., uzyskując za to wynagrodzenie w wysokości łącznej 38.800 zł, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

4. w okresie od grudnia 2012 r. do grudnia 2013 r. w B., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem zawodowym, zajmując stanowisko Szefa Oddziału Prawnego Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i będąc radcą prawnym, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na szkodę interesu publicznego i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie dopełnił swoich obowiązków wynikających z § 6 pkt 1 i pkt 2.1., 2.2., 2.5., 2.6., 2.8. i 2.10. Załącznika Nr 1 do Zarządzenia Nr Z-11/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 15.11.2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania, struktury organizacyjnej oraz siedziby Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych i z zakresu obowiązków wynikającego z Rozkazu Nr (...). Szefa Inspektoratu Sił Zbrojnych z dnia 14.06.2012 r. w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. w ramach pełnionej służby wojskowej oraz przekroczył swoje uprawnienia, gdyż wbrew zakazowi podejmowania pracy zarobkowej wynikającemu z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (wtedy t.j.,: Dz. U. 2010.90.593) w dniu 11 grudnia 2012 r. zawarł z Komendantem (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B. umowę nr (...) na wykonywanie prac w zakresie obsługi prawnej i pomocy prawnej dla Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. w okresie od 01.01.2013 r. do 31.12.2013 r., wiedząc, że Jednostka Wojskowa Nr (...) w B. jest bezpośrednio podporządkowana Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i że jej etat nie przewiduje stanowiska radcy prawnego oraz wyzyskując błąd, w który w 2010 r. wprowadził Dowódcę Jednostki Wojskowej Nr (...) w B., który wnioskował o zawarcie wymienionej umowy, co do rzeczywistego zakresu swoich obowiązków służbowych w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w

B., a następnie wykonywał czynności radcy prawnego w zakresie obsługi prawnej Jednostki Wojskowej Nr (...) w B., uzyskując za to wynagrodzenie w wysokości łącznej 30.000 zł, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

5. w okresie od grudnia 2013 r. do grudnia 2014 r. w B., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem zawodowym, zajmując stanowisko Szefa Oddziału Prawnego Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i będąc radcą prawnym, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na szkodę interesu publicznego i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie dopełnił swoich obowiązków wynikających z § 6 pkt 1 i pkt 2.1., 2.2., 2.5., 2.6., 2.8. i 2.10. Załącznika Nr 1 do Zarządzenia Nr Z-1/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 15.11.2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania, struktury organizacyjnej oraz siedziby Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, a od dnia 01.04.2014 r. z § 7 pkt 1 i pkt 2.1., 2.2. i 2.6. Załącznika Nr I do Zarządzenia Nr Z- 7/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 12.12.2013 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania, struktury organizacyjnej oraz siedziby Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, i z zakresu obowiązków wynikającego z Rozkazu Nr (...). Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 14.06.2012 r., a następnie od dnia 21.07.2014 r. wynikającego z Rozkazu Nr (...). Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 22.05.2014 r., w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. w ramach pełnionej służby wojskowej oraz przekroczył swoje uprawnienia, gdyż wbrew zakazowi podejmowania pracy zarobkowej wynikającemu z art. 56 ust. ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (wtedy t.j.: Dz. U. 2010.90.593 i następnie t.j.: Dz. U. 2014.1414) w dniu 30.12.2013 r. zawarł z Komendantem (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B. umowę nr (...) na wykonywanie prac w zakresie obsługi prawnej i pomocy prawnej dla Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. w okresie od 01.01.2014 r. do 31.12.2014 r., wiedząc, że Jednostka Wojskowa Nr (...) w B. jest bezpośrednio podporządkowana Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i że jej etat nie przewiduje stanowiska radcy prawnego oraz wyzyskując błąd, w który

w 2010 r. wprowadził Dowódcę Jednostki Wojskowej Nr (...) w B., który wnioskował o zawarcie wymienionej umowy, co do rzeczywistego zakresu swoich obowiązków służbowych w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B., a następnie wykonywał czynności radcy prawnego w zakresie obsługi prawnej Jednostki Wojskowej Nr (...) w B., uzyskując za to wynagrodzenie w wysokości łącznej 33.600 zł, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

6. w okresie od grudnia 2013 r. do grudnia 2014 r. w B., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem zawodowym, zajmując stanowisko Szefa Oddziału Prawnego Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i będąc radcą prawnym, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na szkodę interesu publicznego i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie dopełnił swoich obowiązków wynikających z § 7 pkt 1 i pkt 2.1., 2.2. i 2.6. Załącznika Nr 1 do Zarządzenia Nr Z-7/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 12.12.2013 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania, struktury organizacyjnej oraz siedziby Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, i z zakresu obowiązków wynikającego z Rozkazu Nr (...). Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 22 maja 2014 r. w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. w ramach pełnionej służby wojskowej oraz przekroczył swoje uprawnienia, gdyż wbrew zakazowi podejmowania pracy zarobkowej wynikającemu z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (wtedy t.j.: Dz. U. 2014.1414) w dniu 15 grudnia 2014 r. zawarł z Komendantem (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B. umowę nr (...) na wykonywanie prac w zakresie obsługi prawnej i pomocy prawnej dla Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. w okresie od 01.01.2015 r. do 31.12.2015 r., wiedząc, że Jednostka Wojskowa Nr (...) w B. jest bezpośrednio podporządkowana Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i że jej etat nie przewiduje stanowiska radcy prawnego oraz wyzyskując błąd, w który w 2010 r. wprowadził Dowódcę Jednostki Wojskowej Nr (...) w B., który wnioskował o zawarcie wymienionej umowy, co do rzeczywistego zakresu swoich obowiązków służbowych w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia

Sił Zbrojnych w B., a następnie wykonywał czynności radcy prawnego w zakresie obsługi prawnej Jednostki Wojskowej Nr (...) w B., uzyskując za to wynagrodzenie w wysokości łącznej 36.000 zł,

tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

7. w okresie od stycznia 2016 r. do grudnia 2016 r. w B., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem zawodowym, zajmując stanowisko Szefa Oddziału Prawnego Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w B. i będąc radcą prawnym, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na szkodę interesu publicznego i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie dopełnił swoich obowiązków wynikających z § 7 pkt 1 i pkt 2.1., 2.2. i 2.6. Załącznika Nr 1 do Zarządzenia Nr Z-7/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 12.12.2013 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania, struktury organizacyjnej oraz siedziby Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, a od dnia 19.09.2016 r. wynikających z § 9 pkt 1 i pkt 2.1, 2.2. i 2.6. Załącznika Nr 1 do Zarządzenia Nr Z- 4/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 19.09.2016 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania, struktury organizacyjnej oraz siedziby Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, i zakresu obowiązków wynikającego z Rozkazu Nr (...). Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 22.05.2014 r., a następnie od dnia 10.03.2016 r. z Rozkazu Nr (...). Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 28 grudnia 2015 r. w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B. w ramach pełnionej służby wojskowej oraz przekroczył swoje uprawnienia, gdyż wbrew zakazowi podejmowania pracy zarobkowej kolidującej z wykonywaniem zadań służbowych przez żołnierza wynikającemu z art. 56 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (wtedy t.j.: Dz. U. 2014.1414 i następnie t.j.: Dz. U. 2016.1726) w dniu 04.01.2016 r. zawarł z Komendantem (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B. umowę nr (...) na wykonywanie prac w zakresie obsługi prawnej i pomocy prawnej dla Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. w okresie od 04.01.2016 r. do 31.12.2016 r., wiedząc, że Jednostka Wojskowa Nr (...) w B. jest bezpośrednio podporządkowana Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił

Zbrojnych w B. i że jej etat nie przewiduje stanowiska radcy prawnego oraz uzyskując błąd, w który w 2010 r. wprowadził Dowódcę Jednostki Wojskowej Nr (...) w B., który wnioskował o zawarcie wymienionej umowy, co do rzeczywistego zakresu swoich obowiązków służbowych w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B., a następnie wykonywał czynności radcy prawnego w zakresie obsługi prawnej Jednostki Wojskowej Nr (...) w B., uzyskując za to wynagrodzenie w wysokości łącznej 36.000zł,

tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

Tak kwalifikując przestępstwa przypisane osk. W. P. Sąd I instancji:

1. ustalił, że czyny opisane w pktach od II.1 do II.7 wyroku stanowią ciąg przestępstw i przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 231 § 2 k.k. skazał osk. W. P. na jedną karę roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat;
2. za ciąg przestępstw opisanych w pkt II. 1.-II.7. wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. orzekł jedną karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 500 (pięćset) zł każda;
3. za ciąg przestępstw opisanych w pkt II. 1.-II.7. wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł jeden środek kompensacyjny - obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych wszystkimi przestępstwami w wysokości 219.400 (dwustu dziewiętnastu tysięcy czterystu) zł na rzecz (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B. ;
4. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego W. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci połowy wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w wysokości 404,18 (czterystu czterech i 18/100) zł, a na podstawie art. 617 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20.180 zł tytułem opłaty;
5. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. orzekł, że koszty procesu w części dotyczącej

osk. płk rez. G. P., w tym koszty sądowe w postaci połowy wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w wysokości 404,19 (czterystu czterech i 19/100) zł, ponosi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. na niekorzyść obu oskarżonych w całości oraz przez obrońcę osk. W. P. - na korzyść tego oskarżonego – także w całości.

Oskarżyciel publiczny w swojej apelacji zarzucił rozstrzygnięciu Sądu i instancji:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który to błąd miał wpływ na treść tego orzeczenia, a wyraził się w tym, iż Sąd uniewinniając ppłk G. P. bezzasadnie uznał wiarygodność jego wyjaśnień oraz wyjaśnień płk W. P. w zakresie tego, iż płk P. wprowadził w błąd wymienionego oficera, jako Dowódcę Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. co do rzeczywistego zakresu swoich obowiązków służbowych w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B., a także w zakresie tego, iż ppłk P. nie wprowadził w błąd Komendanta (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B. co do tego, że przedmiot umów zawieranych z płk P. nie wynika z zakresu obowiązków innego żołnierza, podczas gdy faktycznie ppłk G. P. współdziałał z płk W. P. w sposób opisany w akcie oskarżenia w zakresie wszystkich zarzuczanych mu czynów w punktach od 1 - 7 i wyczerpał tym samym w każdym przypadku znamiona przestępstw określonych w art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a w przypadku czynów opisanych w punktach 6 i 7 dopuścił się wprowadzenia w błąd Komendanta (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B. co do tego, że przedmiot umów zawieranych z płk P. nie wynika z zakresu obowiązków innego żołnierza i wyczerpał tym samym w tych przypadkach znamiona przestępstw określonych w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który to błąd miał wpływ na treść tego orzeczenia, a wyraził się w tym, iż Sąd wydając wyrok skazujący wobec płk W. P. za czyny określone w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., bezzasadnie uznał wiarygodność jego wyjaśnień oraz wyjaśnień ppłk G. P. w zakresie tego, iż płk P. wprowadził w błąd wymienionego

oficera, jako Dowódcę Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. co do rzeczywistego zakresu swoich obowiązków służbowych w zakresie realizacji obsługi prawnej jednostek podległych Inspektoratowi Wsparcia Sił Zbrojnych w B., podczas gdy faktycznie płk W. P. współdziałał z ppłk G. P. w sposób opisany w akcie oskarżenia w zakresie wszystkich czynów zarzuconych jemu w punktach od 1 - 7 i tym samym nie dopuścił się wprowadzenia w błąd ppłk G. P., co wyczerpywałoby znamiona czynów z art. 286 § 1 k.k., natomiast w każdym przypadku dopuścił się czynów wyczerpujących znamiona przestępstw określonych w art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

3. rażącą niewspółmierność kary i środków karnych, w odniesieniu do społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonemu płk W. P., poprzez nie orzeczenie środka karnego w postaci degradacji i środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego, podczas gdy w przypadku tego oskarżonego należało wymierzyć, niezależnie od orzeczonych kar grzywny i pozbawienia wolności oraz środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody, również środek karny w postaci degradacji i środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego na okres pięciu lat, bowiem, jak wynika z ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji, wymieniony wyczerpał dyspozycje wskazane w art. 327 § 2 k.k., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czym utracił właściwości wymagane do posiadania stopnia wojskowego oraz wyczerpał dyspozycje wskazane w art. 41 § 1 k.k. swoim zachowaniem okazując, iż dalsze wykonywanie przez niego zawodu radcy prawnego zagraża istotnym dobrom chronionym prawem.

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca osk. W. P. w swojej apelacji zarzucił naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, przez obrazę przepisów:

- art. 4 kodeksu postępowania karnego - bez bliższego sprecyzowania,
- 1. art. 5 § 2 k.p.k. - przez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść sprawcy,
- 2. art. 7 k.p.k. - przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie

tej oceny bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

3. art. 410 k.p.k. - przez oparcie wyroku nie na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, lecz wyłącznie na tych okolicznościach, które są niekorzystne dla oskarżonego oraz na okolicznościach, które nie zostały ujawnione,
4. art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. - przez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku faktów, które sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

W ocenie autora apelacji, wymienione naruszenia przepisów procesowych doprowadziły do całkowicie błędnego ustalenia stanu faktycznego, co do istotnych okoliczności przez ustalenie, że oskarżony W. P. :

- jako funkcjonariusz publiczny był bezwarunkowo zobowiązany osobiście świadczyć obsługę prawną JW. (...) w okresie objętym aktem oskarżenia,
 - w tym samym okresie nie posiadał zgody dowódcy, o której mowa w art. 56 ust 3 ustawy o służbie wojskowej - na wykonywanie dodatkowej pracy,
 - jako funkcjonariusz publiczny działał z przekroczeniem uprawnień i nie dopełnił obowiązków ze z góry powziętym zamiarem działania na szkodę interesu publicznego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,
 - wprowadził w błąd i wyzyskując błąd doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem dowódcę JW. (...) i Komendantów (...) Wojskowego Oddziału Gospodarczego w B. (dalej (...) WOG),
- a także przez ustalenie, że dowódca Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych (dalej IWSZ) nie mógł wydać zgody na wykonywanie przez oskarżonego w 2016 roku, dodatkowej pracy, bo kolidowałoby to z wykonywaniem zadań służbowych przez oskarżonego.

Wadliwe – w ocenie skarżącego – ustalenie stanu faktycznego musiało skutkować błędnym zastosowaniem przepisów prawa materialnego, tj.:

art. 231 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. oraz art. 56 ust. 2 i ust. 3, 3 a i 3 b, ustawy o służbie wojskowych żołnierzy zawodowych.

Wskazując na powyższe uchybienia, autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Apelacja wniesiona w tej sprawie przez Prokuratora Wydziału do Spraw Wojskowych Prokuratury Okręgowej w P. od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 lutego 2019 r. (sygn. akt: So. – (...)) w sprawie przeciwko ppłk rez. G. P. oraz płk W. P. okazała się – w istotnej części, tj. wobec osk. G. P. – zasadna, a podniesione w niej zarzuty zasługiwały w znacznej mierze na uwzględnienie.

W odniesieniu do osk. G. P. autor apelacji trafnie zakwestionował ustalenia faktyczne poczynione w tej sprawie przez Sąd I instancji, które doprowadziły ten Sąd do przekonania, że tenże oskarżony został wprowadzony w błąd przez współoskarżonego W. P. co do rzeczywistego zakresu obowiązków tego ostatniego, a w konsekwencji, przyjęcie takiej koncepcji miałoby usprawiedliwiać zawieranie umów cywilno-prawnych przewidujących obsługę prawną JW. (...), wnioskowanie o zawarcie takich umów do Komendantów (...), potwierdzanie ich wykonania oraz powodowanie wypłaty środków finansowych. Rzeczywiście, stanowisko sądu *meriti* w tej materii, zawierające analizę sytuacji w jakiej znajdował się osk. G. P. jest co najmniej niespójne. Nie przekonują w szczególności przesłanki, jakie miałyby decydować o uwolnieniu tego oskarżonego od odpowiedzialności karnej za niedopełnienie obowiązków i przekroczenie uprawnień. Z jednej strony, Sąd I instancji ustalił, że osk. G. Patyra w pewnym, bliżej nieustalonym momencie zorientował się, że z zakresu działania OP IWSZ opisanego w Załączniku Nr 1 do Zarządzenia Nr Z-I/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 10.02.2010 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania, struktury organizacyjnej oraz siedziby Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych wynika, że Oddział Prawny IWSZ ma w ustalonym zakresie zadań i obowiązków realizację obsługi prawnej takiej jednostki jak JW (...), czyli podległej Szefowi IWSZ i której etat nie przewiduje stanowiska radcy prawnego. Z drugiej strony przyjęto, że osk. G. P. został skutecznie wprowadzony w błąd przez osk. W. P. co do rzeczywistego zakresu jego obowiązków służbowych w zakresie obsługi prawnej jednostek podległych IWSZ nie posiadających etatu radcy prawnego i dlatego nie wypowiedział umowy z dnia 21.06.2010 r. oraz kolejno zatwierdzał rachunki

przedstawiane przez osk. W. P., jak również zarządzał wypłatę wynikających z nich kwot w kolejnych miesiącach 2010 r. na ogólną kwotę 13.800 zł, a także został wprowadzony w błąd przez osk. W. P. co do tego, że niemożliwe było wykonywanie obsługi prawnej JW (...) przez osk. płk W. P. w ramach jego obowiązków służbowych. Jako argument mający uzasadnić powstanie u osk. G. Patyry błędnego przekonania w tym względzie powołano także konsultacje przeprowadzone przez tego oskarżonego właśnie z osk. W. P..

Niezależnie od tego, czy ta okoliczność już wzmacnia główną tezę środka odwoławczego wniesionego przez oskarżyciela o porozumieniu między oskarżonymi, stwierdzić trzeba, że cały ten wywód podważa inna część ustaleń, w których wyraźnie odnotowano, że zdaniem osk. G. P. zapis zawarty w Szczegółowym zakresie działania IWSZ był nieprawidłowy i prowadził do sytuacji, że radca prawny jednostki nadrzędnej opiniuje decyzje jednostki podległej, od których organem odwoławczym jest ta jednostka nadrzędna. Zarazem Sąd I instancji odnotował też, że oskarżony przyznał, iż zdarzały się sytuacje, gdy osk. W. P. zastępowały inne osoby będące oficerami z Oddziału Prawnego IWSZ, ale według niego występowały jako osoby zastępujące osk. W. P. przy wykonaniu umowy cywilnoprawnej, a nie jako osoby funkcyjne z Oddziału Prawnego IWSZ.

Okoliczności wynikające z tych wyjaśnień mają istotne znaczenie, ale zostały one pominięte przez Sąd I instancji. Wyraźnie prowadzą one do oceny, że to nie wprowadzenie w błąd zdeterminowało zachowanie osk. G. P., ale jego przekonanie – wytworzone po ustaleniach poczynionych z osk. W. P., że wadliwe są regulacje organizacyjno-prawne obowiązujące w tej materii w wyniku wydanych zarządzeń przytoczonych później w motywach Sądu I instancji. Jednak taka ocena nie uzasadniała samowolnej rezygnacji z ich przestrzegania. Nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że w jakimś fragmencie mogły one budzić wątpliwości oskarżonego, to jego obowiązkiem było wyjaśnienie ich w drodze służbowej. Nic nie stało zresztą na przeszkodzie temu, by w drodze formalnego pytania zwrócić się o opinię prawną właśnie do Oddziału Prawnego IWSZ. Sam sąd *meriti* relacjonuje przecież, że w 2016 r. taka opinia w omawianym przedmiocie została sporządzona przez tę jednostkę i stwierdzono w niej, że „*zatrudnianie radców z OP IWSZ w jednostkach podległych IWSZ nie powinno być dokonywane*”, co

doprowadziło do zaniechania kontynuacji umów z osk. W. P.. W tych warunkach, jako całkowicie nietrafne trzeba było ocenić przyjęcie przez Sąd I instancji założenia, że odpowiedzialność karna osk. G. P. została wyłączona w wyniku wprowadzenia go w błąd przez osk. W. P.. Osk. G. P. miał świadomość istnienia rozwiązań organizacyjnych obligujących Oddział Prawny IWSZ do obsługi prawnej J.W. (...). Tym samym, jego swoboda w kwestii zawarcia odrębnej umowy na świadczenie usług tego samego rodzaju była znacznie ograniczona. Zagadnienie to staje się jeszcze bardziej oczywiste, w wypadku zawierania takiej umowy dodatkowo opłacanej ze środków publicznych, z osobą, która wykonywanie tej obsługi prawnej miała umieszczone w zakresie swoich obowiązków służbowych jako funkcjonariusza publicznego.

Zatem, już same wyjaśnienia osk. G. P. podważają koncepcję o działaniu przez niego w warunkach błędu jaki miałby być wynikiem zabiegów poczynionych przez osk. W. P.. Konstrukcja błędu opiera się przecież na założeniu o wytworzeniu o osoby wprowadzonej w błąd nieprawdziwego wyobrażenia o rzeczywistości. W realiach tej sprawy, Sąd I instancji trafnie ustalił przecież, że osk. G. P. miał prawidłową wiedzę o relacjach i zależnościach organizacyjnych między Oddziałem Prawnym IWSZ i JW. (...) w zakresie obsługi prawnej, wynikających z zadań i obowiązków pierwszej z tych jednostek oraz ze statusu organizacyjnego tej drugiej jednostki.

Jako całkowicie chybioną trzeba też ocenić akceptację Sądu I instancji dla tej przesłanki zachowania osk. G. P., która miała wynikać z przekonania, że uzyskanie obsługi prawnej przez Oddział Prawny IWSZ będzie wiązało się ze znaczną zwłoką i niemożliwe będzie uzyskiwanie bieżącej pomocy w tym zakresie z uwagi na znaczne obciążenie obowiązkami na rzecz innych jednostek. Teza ta została przyjęta z oczywistą obrazą dyrektyw wynikających z treści art. 7 k.p.k. Przecież zgromadzone dowody jednoznacznie świadczą o tym, że nie było żadnych problemów ze świadczeniem obsługi prawnej na rzecz JW. (...) przez samego osk. W. P., a w razie jego nieobecności (a więc nie przeciążenia innymi zadaniami) – obsługę prawną świadczyli inni żołnierze Oddziału Prawnego IWSZ. Wyjaśniał o tym sam osk. G. P., a potwierdzili świadkowie: kpt A. L. i kmdr por. E. K.. Ten ostatni przyznał nawet, że opiniując decyzje dla JW. (...) podpisywał się

jako szef OP IWSZ w zastępstwie, gdyż zastępował wtedy W. P., ale „*czynił tak jedynie odruchowo*”. Nie było zatem żadnych przeszkód, w tym również związanych z opiniowaniem w imieniu Oddziału Prawnego IWSZ przez osobę wykonującą obowiązki jego szefa, wynikającej z rzekomej konieczności wyłączenia się tej jednostki w związku z wniesieniem środków odwoławczych, czym osk. W. P. uzasadniał rzekomą wadliwość obowiązujących go rozwiązań organizacyjnych i konieczność zatrudnienia go w charakterze „prywatnego” radcy prawnego.

Zasady logicznego rozumowania naruszała też teza mająca usprawiedliwić powstanie błędnego wyobrażenia u osk. G. P. w kwestii konieczności wyłączenia całego Oddziału Prawnego IWSZ w wypadku, gdyby opinie prawne sporządzali radcowie tam pracujący jako żołnierze, natomiast nie byłoby takiej konieczności w wypadku sporządzania tych samych opinii przez te same osoby jako radców zatrudnionych na umowach cywilnoprawnych. Zaakceptowanie jej przez Sąd I instancji nastąpiło z obrazą art. 7 k.p.k.

Nie zasługiwały na uwzględnienie także ustalenia i wyprowadzone na tej podstawie wnioski sądu *meriti* dotyczące swobody dysponowania przez osk. G. P. środkami finansowymi dlatego, że miał on je zaplanowane na wydatki związane z obsługą prawną JW. (...). Nie wytrzymuje krytyki teza, że mając w dyspozycji publiczne środki finansowe można je dowolnie i nieracjonalnie wydać tylko dlatego, że zostały zaplanowane w budżecie jednostki budżetowej. Przecież te środki zostały zaplanowane w budżecie dlatego, że o nie wystąpiono, pomimo obowiązującego rozwiązania organizacyjnego zapewniającego obsługę prawną w ramach Oddziału Prawnego IWSZ. Odnotować też trzeba, że w wypadku niektórych umów podpisano je i zrealizowano, na kwoty wyraźnie przekraczające limity wydatków zaplanowanych na obsługę prawną.

W tych warunkach zasadnicze wątpliwości musi budzić ustalenie Sądu I instancji, który tak jednoznacznie przyjął, że „*osk. P. jako kierownik jednostki budżetowej, w której planie finansowym zaplanowane zostały środki na opłacenie umowy zlecenie dotyczącej usług prawnych, mógł w pełni zgodnie z prawem dokonywać takich wydatków*”.

Co więcej zdaniem Sądu osk. G. P.– „*nawet gdyby w 2010 r. dysponował pełną świadomością co do tego, że osk. P. musi wykonywać obsługę prawną jego*

jednostki za darmo w ramach swoich obowiązków służbowych — to i tak nie był w żaden sposób zobowiązany do korzystania z obsługi świadczonej przez jakiegokolwiek radcę prawnego z OP IWSZ. Skoro bowiem miał środki na usługi prawnicze w planie finansowym i był samodzielnym kierownikiem jednostki budżetowej to mógł zatrudnić dowolnego, wybranego przez siebie radcę prawnego dla JW (...) na wyłączność. Z faktu, iż osk. P. otrzymał szczegółowy zakres działania IWSZ i z niego wynika, iż OP IWSZ miał obowiązek realizować obsługę prawną JW (...) nie wynika to, że obsługa prawna musiała być świadczona przez któregośkolwiek radcę prawnego z OP IWSZ, ani nie wynika zakaz zatrudnienia przez dowódcę JW (...) radcy prawnego”.

Pogląd ten trzeba ocenić jako nietrafny, bowiem – jak już wyżej wspomniano – wydatkowanie środków publicznych na realizację celu, którego osiągnięcie jest zapewnione bez ponoszenia tych nakładów trudno ocenić inaczej, niż działanie na szkodę dobra publicznego, czego najwyraźniej nie dostrzegł Sąd I instancji orzekający w tej sprawie.

Tymczasem, logicznie nasuwa się wniosek, że wprowadzenie obowiązku obsługi prawnej JW. (...) przez Oddział Prawny IWSZ, które to rozwiązanie kilkakrotnie zostało przecież powtórzone w kolejnych zarządzeniach analizowanych przez sąd *meriti*, oznaczało właśnie świadczenie tej obsługi w ramach obowiązków służbowych przez żołnierzy tego Oddziału, będących jednocześnie radcami prawnymi. Trafnie autor apelacji wniesionej na niekorzyść osk. G. P. zauważa, że „Zapisy poszczególnych Zarządzeń Ministra Obrony Narodowej w sprawie szczegółowego zakresu działania Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych były jednoznaczne i nie wymagały wykształcenia prawniczego. Zgodnie z tymi zapisami ppłk G. P. miał możliwość wykorzystania wiedzy i umiejętności płk P. dla potrzeb JW. (...) w B. w ramach jego obowiązków służbowych. Po stronie ppłk P., jako dowódcy tej jednostki leżało określone roszczenie, które po stronie płk P. wywoływało służbowy obowiązek jego wypełnienia, bez dodatkowej odpłatności. Tłumaczenie płk P. stanowiło faktycznie kontestację wobec reguł ustalonych przez wyższych przełożonych. Jego krytyka norm zawartych w wymienionych Zarządzeniach i Rozkazach Organizacyjnych nie mogła być jednak uzasadnieniem dla niestosowania się do tych norm”.

Nie jest wreszcie trafne ustalenie Sądu Okręgowego co do tego, iż „Z punktu widzenia zasad ponoszenia wydatków publicznych również nie da się stwierdzić, że zatrudnienie radcy prawnego na odrębną umowę zamiast korzystania z darmowej obsługi prawnej z OP IWSZ nie byłoby celowe i oszczędne”. Wprawdzie w rozważaniach na ten temat pojawia się stwierdzenie, że tylko „rzekomo OP IWSZ nie byłoby w stanie zapewnić bieżącej obsługi prawnej dla JW (...) z uwagi na natłok ciążących na radcach z OP obowiązków dla samego IWSZ”. Dalej jednak Sąd przyjął, że „dowódca JW (...) nie mógłby liczyć na szybkie opiniowanie i poradnictwo wykonywane na terenie batalionu dowodzenia, lecz musiałby zwracać się z każdą sprawą standardową drogą służbową za pośrednictwem Szefa IWSZ o dokonanie określonych czynności i taką samą drogą otrzymywałby wyniki pracy radcy, co oczywiście by trwało dużo dłużej niż odbywało się to w wykonaniu dodatkowo opłacanego osk. P.”, co miało by wywierać negatywny wpływ na bieżące płynne funkcjonowanie tak rozbudowanego organizmu jak batalion dowodzenia.

Finalnie, doprowadziło to Sąd I instancji do wyrażenia przekonania, że

„ Skoro praca radcy zatrudnionego na umowę dla JW była świadczona sprawnie i na wysokim poziomie, jak również był on dostępny dla pracowników potrzebujących jego porady nie tylko w określonych dniach i godzinach, ale także na telefon, to niewątpliwie z punktu widzenia funkcjonowania batalionu było to efektywniejsze niż oczekiwanie tygodniami na odpowiedź radcy z OP IWSZ”. Rzecz w tym jednak, że taka konkluzja została wyprowadzona przez Sąd I instancji bez odwołania się do jakichkolwiek przesłanek mogących ją realnie wesprzeć i nie miała żadnego oparcia w rzeczywistości. Osk. G. P. bowiem nawet nie próbował wykorzystać drogi, którą przewidywały obowiązujące go zasady zwracania się o pomoc prawną do wyspecjalizowanej jednostki w ramach IWSZ, a wspomniana wyżej praktyka bieżącego angażowania się żołnierzy z Oddziału Prawnego IWSZ w obsługę prawną JW. (...) – na prośby kierowane przez szefa tego Oddziału, tj. W. P. przeczy twierdzeniu Sądu o konieczności wielotygodniowego oczekiwania na pomoc prawną z ich strony. Z niezakwestionowanych zeznań św. kpt A. L. i kmdra por. E. K. wynika przecież,

że radcowie prawni będący żołnierzami Oddziału Prawnego IWSZ wykonywali obsługę prawną JW. (...)ez żadnej zwłoki.

Wszystkie przywołane okoliczności przemawiały za uznaniem za trafny zarzutu apelacji wniesionej przez prokuratora na niekorzyść osk. G. P., wskazującego na konkretne błędy w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, które w konsekwencji doprowadziły ten Sąd do przekonania, że zachowanie w/w oskarżonego nie wyczerpało znamion zarzuconego mu przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Dokonana przez sąd odwoławczy odmienna ocena materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie w postaci zarówno wyjaśnień samego osk. G. P. i relacji świadków złożonych w toku procesu, a także aktów prawnych i decyzji organizacyjnych obowiązujących w tym względzie, szczegółowo przytoczonych i omówionych przez Sąd I instancji, nie mogła wyrazić się poczynieniem odmiennych ustaleń faktycznych, co do roli i prawno-karnej odpowiedzialności w/w oskarżonego – z uwagi na ograniczenia wynikające z treści zakazu sformułowanego w art. 454 § 1 k.p.k. Taka sytuacja uzasadniała uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do osk. G. P. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Co do apelacji obrońcy **osk. W. P.** Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do jej uwzględnienia. To uznanie za zasadną apelacji prokuratora w zakresie nietrafnego ustalenia o wprowadzeniu w błąd osk. G. P. oraz wyzyskaniu tego błędu przez osk. W. P., doprowadziło do konieczności wyeliminowania tego fragmentu z opisu przypisanych mu przestępstw a także usunięcia przepisu art. 286 § 1 k.k. z kwalifikacji prawnej tych czynów. To ostatnie posunięcie było związane z wyrażeniem przez sąd odwoławczy przekonania, że nie było trafne ustalenie Sądu I instancji, iż osk. G. P. został wprowadzony w błąd przez osk. W. P.. Skoro osk. G. P. nie działał w błędzie, to i osk. W. P. nie można było przypisać wyczerpania znamienia wprowadzenia w błąd, a zatem, odpowiedzialność tego oskarżonego ograniczyć się musi do zakresu wynikającego z treści art. 231 § 1 k.k. W tym zaś obszarze ustaleniom poczynionym przez Sąd I instancji nie można skutecznie wykazać błędu.

Nie doszło także do naruszenia przepisów procesowych wskazanych w apelacji wniesionej przez obrońcę osk. W. P. .

W ocenie sądu odwoławczego skarżący bezzasadnie doszukiwał się w działaniu Sądu I instancji naruszenia przepisu art. 4 kodeksu postępowania karnego - zresztą bez bliższego sprecyzowania tego zarzutu. Norma art. 4 k.p.k. jest na tyle ogólna, że nie może samodzielnie stanowić podstawy zarzutu odwoławczego, gdyż jej realizację stanowią konkretne rozwiązania ustawowe i dopiero ewentualny brak przestrzegania tych ostatnich przez organ procesowy może być skutecznie podnoszony w środku zaskarżenia.

Nie znalazła także potwierdzenia teza o obrazie art. 5 § 2 k.p.k. – do czego miałyby dojść w wyniku rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść sprawcy. Istotne jest bowiem to, że sąd *meriti* nie nabrał wątpliwości o jakich mowa w tym przepisie, prawidłowo kierując się w swych ocenach i wnioskach dyrektywami wynikającymi z treści art. 7 k.p.k. Skarżący nie przedstawił okoliczności uzasadniających konieczność powzięcia takich wątpliwości. Poza zakresem odnoszącym się do modyfikacji wynikających z korekty będącej następstwem uwzględnienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych zamieszczonego w apelacji prokuratora, nie wykazano też skutecznie, aby doszło do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów lub do dokonania tej oceny bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a tym samym wbrew dyrektywom zawartym w art. 7 k.p.k.

Podobnie, brak było podstaw do podzielenia przekonania skarżącego, że wyrok w tej sprawie został wydany bez uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, tj. z naruszeniem art. 410 k.p.k. W szczególności nie wskazano okoliczności, które nie zostały ujawnione, a – wbrew dyrektywie wynikającej z treści tego unormowania – uczyniono je oparciem dla ustaleń poczynionych przez sąd *meriti*.

W świetle szczegółowych rozważań Sądu I instancji zawartych w obszernych motywach jego rozstrzygnięcia, także teza o naruszeniu art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., do czego miałyby dojść w wyniku braku wskazania w tym uzasadnieniu faktów, które sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione oraz określenia na jakich w tej

mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych – jest wręcz oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się szczegółowo do wywodów zaprezentowanych przez autora apelacji wniesionej na korzyść osk. W. P. należy wyrazić przekonanie, że analiza i ocena uregulowań wynikających z kolejnych zarządzeń Ministra Obrony Narodowej i rozkazów organizacyjnych Szefa IWSZ, określających struktury i zadania poszczególnych jednostek wchodzących w skład tej ostatniej instytucji, a także obowiązki nałożone na komórki organizacyjne i ich kierowników – dokonana przez Sąd I instancji – nie nasuwa istotnych zastrzeżeń. Bez wątplenia trafne jest ustalenie tego Sądu, że w świetle tych uregulowań - niezależnie od kolejnych zmian – obsługa prawna jednostek wojskowych podległych IWSZ, których etaty nie przewidywały stanowiska radcy prawnego należała do zadań i obowiązków Oddziału Prawnego IWSZ. Obowiązek ten obciążał osk. W. P. jako zadanie służbowe w związku z faktem, że był on oficerem Wojska Polskiego, pełniącym służbę w tej komórce IWSZ i zarazem jej kierownikiem. Oskarżony nie realizował tego obowiązku w ramach swego statusu funkcjonariusza publicznego i zajmowanego stanowiska służbowego, natomiast zawierał umowy cywilno-prawne obejmujące odpłatne wykonywanie czynności, które z mocy uregulowań szczegółowo przytoczonych i omówionych przez Sąd I instancji, należały do jego obowiązków jako żołnierza zawodowego i oficera kierującego Oddziałem Prawnym IWSZ. Zagadnienie odpowiedzialności karnej osk. W. P. w tym zakresie nie dotyczyło kwestii świadczenia usług prawniczych jako radcy prawnego w ogólności, lecz zawierania umów i pobierania odrębnego wynagrodzenia za obsługę prawną jednostki określonej kategorii (JW. (...)) podlegała bezpośrednio Szefowi IWSZ), której obsługę prawną był zobligowany wykonywać w ramach służby wojskowej w Oddziale Prawnym IWSZ.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, ustalenie to zostało oparte na wynikach postępowania dowodowego, w tym konkretnych regulacjach normatywnych i organizacyjnych oraz relacjach pochodzących od osobowych źródeł dowodowych – ocenionych prawidłowo i z zachowaniem dyrektyw określonych w art. 7 k.p.k. Nie pominięto przy tym argumentacji obrony odwołującej się do tezy o mającej obowiązywać w tym okresie szerszej praktyce korzystania przez jednostki

wojskowe z pomocy prawnej świadczonej przez osoby nie będące żołnierzami. Nie sposób jednak nie dostrzec, że okoliczność tego rodzaju pozostaje bez znaczenia z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego z tytułu niedopełnienia obowiązków. Podkreślić należy, że w odróżnieniu od osk. W. P., radcowie prawni zatrudniani na umowy cywilno-prawne w takich jednostkach, nie byli funkcjonariuszami publicznymi i nie mieli w ramach obowiązków służbowych związanych z takim właśnie statusem, zadania polegającego na udzielaniu pomocy prawnej jednostkom wojskowym.

Niczego w tej mierze nie zmieniają zeznania św. Z. Tłok-Kosowskiego, tak eksponowane przez skarżącego, które Sąd I instancji ocenił z daleko idącą ostrożnością słusznie zauważając, że relacje tego świadka nie w pełni przystają do jednoznacznych zarządzeń i rozkazów organizacyjnych. Trudno bowiem było potraktować jako swego rodzaju uniwersalny „wytrych” (jak określił to w/w świadek), uregulowanie określające konkretne zadania i obowiązki przydzielone konkretnemu podmiotowi w ramach struktury wojskowej.

Nie przekonuje też próba wykazania, że zawarcie przez osk. W. P. kolejnych umów o obsługę prawną JW. (...), które to zachowanie stanowiło niedopełnienie obowiązków i przekroczenie uprawnień powodowało, iż JW. (...) przedstawiała należeć do kręgu jednostek nie posiadających obsługi prawnej w rozumieniu stosownych zarządzeń MON i kolejnych rozkazów Szefa IWSZ. Skutkiem działania naruszającego prawo nie może być swego rodzaju legalizacja tego naruszenia.

Z kolei, podnoszony przez skarżącego brak wniosków dowódcy JW. (...) o udzielenie pomocy prawnej przez Oddział Prawny IWSZ, także nie ekskulpuje osk. W. P., skoro współoskarżony G. P. (co do którego wyrok Sądu I instancji został uchylony do ponownego rozpoznania) właśnie dlatego nie występował do Oddziału Prawnego IWSZ o pomoc prawną, aby zawierać z osk. W. P. kolejne umowy cywilnoprawne o świadczenie obsługi prawnej.

Obszerne rozważania autora apelacji dotyczące uprawnienia osk. W. P. do podejmowania dodatkowego zatrudnienia, także nie były w stanie skutecznie zakwestionować ustalenia sądu *meriti* w tym względzie. Nie przekonuje przy tym odwoływanie się do zeznań św. Z. Tłok-Kosowskiego dotyczących zgód na dodatkową pracę, których świadek miał udzielać osk. W. P.. Niezależnie od

ostrożnego sceptycyzmu Sądu I instancji odnośnie do wypowiedzi tego świadka, uzasadnionego brakiem potwierdzenia takich faktów w innych dowodach, odnotować należy, że w/w świadek przyznał, że był przekonany, iż nie wiedział, że osk. W. P. pracuje dla JW. (...). Miał też wprowadzić świadomość istnienia przepisów ustawy o Służbie Wojskowej oraz rozporządzeń Ministra Obrony Narodowej, ale nie znał ich dokładnego brzmienia. Prawidłowość wydawania takich zgód (nawet gdyby miało to miejsce) bez znajomości podstaw prawnych i bez zachowania przesłanek ich udzielania, zasadnie wzbudziła wątpliwość Sądu I instancji. Bez znaczenia pozostaje w tej sytuacji okoliczność, że w/w świadek miał stopień generała.

Ostrożność Sądu w tym względzie uzasadniał również niesporny fakt zachowania się dokumentacji dotyczącej tej kwestii i to nie tylko w odniesieniu do innych osób, ale również dotyczącej osk. W. P. – tyle, że z późniejszego okresu. Słusznie też Sąd I instancji krytycznie odniósł się do ewentualnego znaczenia zgody na dodatkową pracę w charakterze radcy prawnego, udzielonej oskarżonemu przez kolejnego dowódcę, tj. św.d. E. G. . Do przedstawionych w tym względzie argumentów trzeba dodać jeszcze ustalenie świadczące o tym, że wystąpienia o taką zgodę skierowane przez osk. W. P. do swego dowódcy wojskowego, zawierały zamieszczoną przez oskarżonego oczywiście nieprawdziwą informację, że JW. (...) nie jest jednostką podległą IWSZ. Tymczasem, było to istotne kryterium decyzyjne. Stąd też zasadne było uznanie zgody dowódcy IWSZ za wadliwą, bo uzyskaną z naruszeniem obowiązujących zasad.

Całkowicie chybione okazało się także odwoływanie się do statusu osk. W. P. jako radcy prawnego, co miałoby decydować o zastosowaniu w odniesieniu do niego „*w pierwszej kolejności*” przepisów ustawy o radcach prawnych, w tym także o czasie pracy radców prawnych. Niezależnie od tego, że apelujący nie wskazał w jaki sposób ta ostatnia okoliczność miałaby wspierać linię obrony osk. W. P., z naciskiem należy podkreślić, że z punktu widzenia ponoszenia odpowiedzialności karnej, sytuację tego oskarżonego determinował właśnie „*w pierwszej kolejności*” jego status jako żołnierza zawodowego i oficera, a zatem funkcjonariusza publicznego.

Nie może też budzić wątpliwości trafność ustalenia w przedmiocie działania na szkodę interesu publicznego. W ramach stanowiska służbowego w Oddziale Prawnym IWSZ, na osk. W. P. ciążył obowiązek zajmowania się obsługą prawną m.in. JW. (...). Zamiast realizacji tego obowiązku służbowego osk. W. P. udzielał tej jednostce wojskowej pomocy prawnej wystawiając za to kolejne rachunki i pobierając odrębne wynagrodzenie wypłacane mu ze środków publicznych. Całkowicie bezprzedmiotowe jest zestawienie tych wydatków Skarbu Państwa z ewentualnym kosztem „etatowej”, jak pisze skarżący – obsługi prawnej, skoro JW. była jednostką, której etaty w ogóle nie przewidywały stanowiska radcy prawnego, a zatem nie były przewidywane wydatki w takiej formule.

Tym samym, odwoływanie się do takiego porównania, jak i dowodów, które miałyby potwierdzać tę ostatnią tezę oraz wcześniej omówionych twierdzeń autora apelacji, w żadnym stopniu nie stanowi wsparcia dla zarzutu naruszenia przepisów procesowych wymienionych na wstępie, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k.

Natomiast w części kwestionującej wypełnienie przez osk. W. P. znamienia wprowadzenia w błąd, które determinowało włączenie tego elementu do opisu przypisanych mu czynów oraz przyjęcie w ich kwalifikacji prawnej także przepisu art. 286 § 1 k.k. ustalenia poczynione przez Sąd I instancji nie okazały się trafne. Słusznie podnosił oskarżyciel publiczny w swojej apelacji, że osk. W. P. nie mógł wprowadzić w błąd osk. G. P., skoro ten ostatni nie tylko znał zakres działania i podległości w ramach poszczególnych komórek IWSZ (w tym również Oddziału Prawnego), ale także wynikające z tego konsekwencje. Problem konfliktu interesów zauważył zresztą także inny uczestnik wydarzeń, tj. św.d. G. G. - Komendant (...), przy okazji podpisywania kolejnych umów, który zwracał na to uwagę osk. W. P. . Co więcej, osk. G. P. prawidłowo zinterpretował sytuację dowodzoną przez siebie JW. (...) i jej usytuowania organizacyjnego w stosunku do Oddziału Prawnego IWSZ w zakresie wymaganej obsługi prawnej. Z wykorzystania tej możliwości osk. G. P. świadomie zrezygnował pod wpływem osk. W. P.. Nawet po 2010 r., kiedy dochodziło do kolejnych zmian zarządzeń Ministra Obrony Narodowej i rozkazów organizacyjnych szefa IWSZ, osk. G. P. nie wystąpił do odpowiednich przełożonych wojskowych w celu zweryfikowania prawidłowości

swojego postępowania. Trudno więc było przyjąć, że osk. W. P. wprowadził w błąd osk. G. P., skoro ten ostatni, wiedząc o treści rozwiązania wynikającego z obowiązujących uregulowań, świadomie wybrał sprzeczny z nimi inny sposób działania, po uzgodnieniu go z osk. W. P..

Paradoksalnie, nietrafne w tym zakresie ustalenia Sądu I instancji mające przede wszystkim znaczenie dla odpowiedzialności karnej osk. G. P. i prowadzące do jego uniewinnienia, wpłynęły również – ale w przeciwnym kierunku – na sytuację osk. W. P.. Stąd też w wyniku podzielenia argumentacji zamieszczonej w apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść osk. W. P. i osk. G. P., uzasadnione było wyrażenie przez sąd odwoławczy przekonania, że w realiach tej sprawy nie można było mówić o wprowadzeniu osk. G. P. w błąd, co z kolei spowodowało konieczność wyeliminowania tego ustalenia z opisu zachowania osk. W. P., a także przepisu art. 286 § 1 k.k. z kwalifikacji prawnej przestępstw przypisanych temu oskarżonemu. Zarazem, w sytuacji, gdy wyrok Sądu I instancji uniewinniający osk. G. P. został uchylony i jego sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania, uwzględnienie argumentów przedstawionych przez oskarżyciela publicznego a uzasadniających tezę o spełnieniu przesłanek do przypisania osk. W. P. przestępczego współdziałania z osk. G. P., prowadziłyby do przesądzenia już na obecnym etapie sprawy rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności karnej tego ostatniego oskarżonego, co pozbawiłoby go prawa do rzetelnego, niezależnego procesu. Z kolei, w odniesieniu do osk. W. P. prezentowane jako jego linia obrony twierdzenie, że nie mógł wprowadzić w błąd współoskarżonego G. P., gdyż ten miał świadomość obowiązujących uregulowań i wynikających z nich obowiązków, rzeczywiście mogłoby stanowić wsparcie dla prezentowanej przez oskarżyciela publicznego koncepcji współdziałania obu oskarżonych. Wymagałaby ona jednak przedstawienia jednoznacznych dowodów w tym zakresie, czego na obecnym etapie sprawy prokurator nie uczynił.

W tej sytuacji, w ocenie Sądu Najwyższego, nie zaistniały warunki do dalej idącej korekty orzeczenia – w kierunku sygnalizowanym w apelacji prokuratora.

Sąd Najwyższy nie znalazł także argumentów dostatecznie uzasadniających ingerencję w treść orzeczenia Sądu I instancji w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. Wymierzona przez ten Sąd kara pozbawienia wolności nie wykazuje cech

rażącej niewspółmierności – nawet przy uwzględnieniu treści nieznacznych korekt dokonanych przez sąd odwoławczy w opisie czynu i wyeliminowania elementu wprowadzenia w błąd innych osób, a także usunięcia normy art. 286 § 1 k.k. z kwalifikacji prawnej orzeczenia skazującego. Przesądza o tym zarówno wymiar kary pozbawienia wolności, jak i warunkowe zawieszenie jej wykonania. W realiach tej sprawy słusznie nadano priorytet aspektowi ekonomicznemu wymiaru kary i znaczeniu zastosowanego środka kompensacyjnego.

Także orzeczona kara grzywny należyście akcentuje finansową stronę zastosowanej represji, adekwatną do charakteru popełnionego przestępstwa.

Sąd odwoławczy nie uznał natomiast za współmierne orzeczenie środków karnych w postaci degradacji i zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 5 lat, postulowanych przez prokuratora w jego apelacji wniesionej na niekorzyść osk. W. P.. Kara degradacji jest niewątpliwie dolegliwością bardzo dotkliwą, zwłaszcza dla starszego oficera, z uwagi na jej trwały, tj. bezterminowy charakter. Zauważyć trzeba, że ustawodawca decyduje się na wprowadzenie takich środków karnych jako represję za przestępstwa popełnione w szczególnych okolicznościach związanych często z niepoprawnością sprawcy albo stwarzaniem przez niego szczególnie wysokiego zagrożenia dla dóbr chronionych prawem (por. np. art. 41b k.k. i art. 42 § 3 i § 4 k.k.). W odniesieniu do żołnierza zawodowego takimi okolicznościami mogłyby też okazać się takie cechy jego zachowania naruszającego prawo karne, które w sposób szczególny godziłyby w godność i honor immanentnie związane ze służbą wojskową. W zachowaniu przypisanym osk. W. P., choć bez wątplenia nagannym i karygodnym, Sąd Najwyższy nie dopatrywał się okoliczności uzasadniających aż tak surową ocenę, aby współmierne było zastosowanie środka karnego w postaci degradacji. Zakres skutków wywoływanych zastosowaniem środka karnego postulowanego w apelacji prokuratora sprawiał, że rozmiar represji w takim kształcie przekraczał miarę sprawiedliwej odpłaty i osiągał poziom rażącej surowości.

Podobnie, w jeszcze mniejszym stopniu można byłoby poszukiwać uzasadnienia dla zastosowania środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego na okres postulowany przez prokuratora w jego apelacji. Nie próbowano nawet wykazać, aby zakres i sposób obsługi prawnej wykonywanej

przez osk. W. P. w odniesieniu do JW. (...) dawał jakiegokolwiek podstawy do wyrażenia negatywnej oceny w tym względzie.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w części uchylonej do ponownego rozpoznania, tj. w odniesieniu do zarzutów popełnienia czynów, o które oskarżono ppłka rezerwy G. P., Sąd I instancji uwzględni zapatrywania i uwagi wyrażone w pisemnych motywach wyroku sądu odwoławczego poświęconych odpowiedniemu zarzutowi apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść tego oskarżonego.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 616 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 636 k.p.k. oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (j.t. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.